

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 60.

Ottende Session.

22de Møde.

Torsdagen den 8de Januar.

(Forts.)

Cornelius Peterfen (fortsat): Men naar det nu ved enkelte Leiligheder indtræffer, at Folk af den Grund, at de have foretaget en eller anden Nydning, komme i Strid med Lovgivningen, og Loven saa, om jeg saa maa udtrykke mig, ligesom dumper ned i enkelte Tilfælde og paa enkelte Steder, saa er det, at den kan blive særdeles tung for de Enkelte, som den rammer. Nu maa jo Loven, hvad den ogsaa omtaler, have til Hensigt at frede om Skovene, men jeg troer dog ikke, at det vilde være rigtig saaledes at tage det ganske i sin Almindelighed, som om alle smaa, ubetydelige og isoleerede Skove skulde holdes i den strenge Fred, som Loven her omtaler; jeg troer, at det vilde være meget hæmmende for Landbruget ialmindelighed, og det vilde slet ikke være til nogen Nytte i den Retning, hvortil der er sigtet. Smaa, ubetydelige, adskilte Skove vilde aldrig kunne afgive noget egentlig Brændsel til det Almindelige; det kan kun sammensluttede Skove, som saa at sige staae og frede om hverandre, og at disse Skove ere og blive betragtede som en Herlighed, det troer jeg man maa og bør antage at ligge dybt hos Befolkningen ialmindelighed, idetmindste troer jeg nok, at Beboerne af den lille Ø, hvor jeg er fra, have viist, at de elste Fredningen, saa at der, hvad der allerede i denne Dag har været Leilighed til at høre berørt, paa visse Steder snarere har været for Meget, som hæmmer Agerbruget, end

der har været for Lidet. Jeg kan derfor ikke Andet end ønske, at min Forespørgsel maatte føre dertil, at den høitærede Indenrigsminister vilde tage denne Sag under Overveielse og, om det var ham muligt, til næste Rigsdag søge at faae udarbejdet et Lovforslag, som kunde raade Bod paa disse mange Ulemper, som let kunne blive til ubodelig Skade for mange af Landets Indvaanere; thi man maa netop lægge Mærke til, at naar det skeer, at Lovgivningen gjør sig gjældende, saa rammer den mange Steder og ialmindelighed ikke dem, som ere Lovens Overtrædere, thi det er tidt og som oftest Forsædrene, der have gjort sig skyldige i den Brøde, som deres Efterkommere maae bøde for, og dette synes mig, at Lovgivningen saavidt muligt maa søge at afhjælpe. Derfor er det, at jeg har tilladt mig at henvende den Forespørgsel til den høitærede Indenrigsminister: „Kan der fra Regeringens Side ventes forelagt et Lovforslag, hvorved Statens Control med de private Skoves Bevarelse lempes mere efter Nutidens Tarv, end skeet er ved Forordningen af 27de Sept. 1805?“

Indenrigsministeren: Efter den Motivering, som den ærede Rigsdagsmand, der har stillet Forespørgslen, nys har givet, forekommer det mig, at det mere er en Henvendelse til Administrationen, end en Påapegen af Mangler, der ad Lovgivningens Bei kunde være at afhjælpe. Jeg skulde efter de Uttrin-ger, vi hørte, seile meget, hvis ikke den egentlige Anledning til den ærede Rigsdagsmands Forespørgsel var den, at ved Gjennemførelsen af den gjældende Lov en Enkelt kan rammes haardt, tildeels fordi Administrationen, som